

D ů v o d y:

Dovolatel provádí především dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) a má za to, že žalobě bylo neprávem vyhověno, poněvadž odvolací soud právě tak jako první soud, nepřihlížely k obsahu podání žalobkyně, a nevzal okolnosti tam uvedené za prokázané, ač jde o rozsudek pro zmeškání podle § 398 c. ř. s. Než z ustanovení § 398 c. ř. s. plyne, že i při zmeškání žalobní odpovědi jest vydati rozsudek pro zmeškání podle § 396 c. ř. s., tedy na základě skutkových přednesů, jež jest považovati za pravdivé a jimiž jsou přednesy při prvním roku, jež se shodují se žalobou. K dalšímu skutkovému tvrzení v přípravném spise žalobkyně, jímž navrženo bylo vydání rozsudku pro zmeškání, nelze podle citovaných zákonných předpisů přihlížeti (srov. roz. čís. 1424 sb. n. s.). Nepřihlížel proto právem odvolací soud ke skutkovým tvrzením přípravného spisu žalobkyně čís. ř. 5 a vycházel jen ze skutkových tvrzení žaloby, jež vzal za zjištěné. Že by věc byla s právního hlediska nesprávně posouzena, vychází-li se z těchto zjištění, žalovaný ani netvrdí. Není tu proto uplatňovaného dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení. Názor dovolatele, že ho měl prvý soud vyzvat, by se vyjádřil o přednesu žalobkyně, odporuje zákonným ustanovením §§ 396 a 398 c. ř. s. a nezůstalo proto řízení odvolací vadným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), když odvolací soud schválil postup prvního soudu a shledal bezdůvodnou výtku žalovaným v tomto směru činěnou. Pokud dovolatel vytýká jako vadnost odvolacího řízení (§ 503 čís. 2 c. ř. s.) a rozpor se spisy (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), že odvolací soud nepřihlížel k tomu, co žalobkyně udala ve svém přípravném spise čís. ř. 5, je výtku ta bezpodstatná, jakž plyne z toho, co shora uvedeno. Že se žalobkyně vzdala zažalovaného nároku, z podání neplyne a neplyne to ani z jejího podání čís. ř. 4, jímž procesnímu soudu jen oznámila, že strany obnovily p r o z a t í m manželské společenství, a vzala zpět návrh na určení prozatímního výživného. Je proto dovolání bezdůvodné a nebylo mu vyhověno.

Čís. 11064.

Proti směnečným platebním příkazům, proti nimž nebyly vzneseny námitky, není přípustná obnova řízení .

(Rozh. ze dne 5. října 1931, Rv I 365/31.)

Žalobu, by byla povolena obnova směnečného řízení Cs 52/24 a by směnečný platební příkaz ze dne 13. srpna 1924 byl zrušen, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Podle § 541 c. ř. s. jest jednati především o důvodu a o přípustnosti obnovy. Obnova v souzeném případě jest nepřípustná, protože podle § 530 c. ř. s. může býti opět obnoveno jen řízení skončené rozsudkem. Řízení Cs 52/24, jehož obnovení se žalobce domáhá, skončilo vydáním směnečného platebního

příkazu, jenž se stal právoplatným. Směnečný platební příkaz vydává se bez ústního jednání a nemá tudíž právní povahu rozsudku ve smyslu § 390 c. ř. s. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil v podstatě z jeho důvodů.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacích důvodů čís. 2 a 4 § 503 c. ř. s., leč neprávem, neboť jest přisvědčiti právnímu názoru soudů nižších stolic, že navržená obnova řízení jest nepřípustná. Podle § 530 c. ř. s. může býti obnoveno jen řízení rozsudkem skončené. Již z protikladu § 529 c. ř. s., jenž mluví o právoplatném rozhodnutí, a § 530 c. ř. s., jenž mluví o řízení rozsudkem skončeném, lze seznati, že ne sice žaloba pro zmatečnost, zajisté však žaloba o obnovu řízení jest omezena na odpor proti r o z s u d k u. Nelze proto zvláštní ustanovení § 530 c. ř. s. rozšiřovati na směnečné platební příkazy. Tato zásada také zřejmě vyplývá z materiálů k civilnímu řádu soudnímu, sv. I. str. 368, kde se praví, že u směnečných platebních příkazů, proti nimž žalovaný nevznesl námitky, nejde o rozhodnutí, zakládající se na soudcovském přesvědčení o zažalovaném dluhu a že tu tudíž není předpokladů pro obnovu řízení, t. j. rozepře, jež by mohla býti obnovena (srv. Neumann, komentář k § 530 c. ř. s., Hora, Československé právo procesní III., str. 155, Gl. U. 3800).

Čís. 11065.

Uplatňován-li nárok ze směnky, nikoliv ze splátkového obchodu, jenž byl podkladem směnky, řídí se příslušnost soudu podle § 89 j. n. Nejde tu o úmluvu o sudišti ani o dobrovolné podrobení se kupitelovo ve smyslu § 6 zák. o splát. obchodech.

(Rozh. ze dne 5. října 1931, Rv I 1076/31.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán v platnosti s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c.

N e j v y š š í s o u d odpověděl k uplatňovanému dovolacímu důvodu podle § 503 čís. 1 c. ř. s.

t o t o:

Bylo by zmatečností podle § 477 čís. 3 c. ř. s., kdyby tu byla naprostá nepříslušnost soudu první stolice, jak dovolatelé uplatňují poukazem k ustanovení § 6 zákona o splátkových obchodech ze dne 27. dubna 1896, čís. 70 ř. zák. Avšak toto zákonné ustanovení tu neplatí, neboť dovolatelé přehlížejí, že žalobkyně uplatňuje svůj nárok ze zažalovaných smének, nikoliv ze splátkového obchodu, jež jest podkladem těchto smének. Příslušnost soudu se tudíž řídí podle § 89 j. n., podle něhož mohou